

rige år vedtog imidlertid som bekendt at udsætte sagens behandling, men under den ndtrykkelige forudsætning fra fagforeningsgruppens side, at resolutionen blev behandlet på konferencen i 1969. Resolutions teksten var derfor udformet i meget moderat form. Formålet med resolutionen var ikke at foretage en sammenligning mellem situationen i Spanien og i andre lande, men at fastslå i hvilken udstrækning situationen i den spanske fagbevægelse var i overensstemmelse med ILOs principper.

Lord Collison pegede på punkt 35 i den foreløbige rapport fra studiegruppen, hvor denne opfordrer den spanske regering til at give en generøs amnesti eller en benådning for personer fængslet for virksomhed, som i andre lande ville blive anset for lovlig fagforeningsaktivitet. Mange af disse personer var fortsat i fængsel og endnu var der ikke blevet gennemført nogen form for amnesti. Efter lord Collisons opfattelse var der derfor foreløbig ikke noget grundlag for „den frugtbare dialog i Spanien om fagbevægelsens fremtid“ som studiegruppen talte om.

Arbejdsgivergruppens og fagforeningsgruppens ledere i resolutionskomiteen fremsatte en del ændringsforslag, dels i fælleskab dels på de respektive grupperes vegne. Fagforeningsgruppen foreslog at forstærke paragraf 4 om offentliggørelse af rapporten. Forslaget gik ud på at den spanske regering skulle opfordres til ikke bare at lette offentliggørelse m. v., men ligefrem tilsikre offentliggørelse ved administrative foranstaltninger og ikke hindre fri diskussion af rapporten. Arbejdsgivergruppen mente for sit vedkommende at paragraf 4 burde slettes.

Efter en del diskussion erklærede fagforeningsgruppen at den kunne trække sine ændringsforslag tilbage og slutte sig til arbejdsgivernes krav om stryging af bestemmelsen, såfremt den spanske regeringsrepræsentant på arbejdskonferencen ville give en højtidelig forsikring om at opfordringen i paragraf 4 ville blive fulgt og at ingen ville blive straffet eller lide nogen form for overlast for at deltage i distribuering, læsning af eller diskussion om rapporterne. Den spanske regeringsrepræsentant gav en erklæring herom, men fagforeningsgruppen mente i første omgang ikke at erklæringen var tilstrækkelig klar. Efter en del diskussion og efter en nærmere præcisering fra den

spanske regeringsrepræsentants side, erklærede fagforeningsgruppens leder at han kunne gå med til at paragraf 4 blev strøget. På dette tidspunkt havde den spanske regeringsrepræsentant fremlagt oplysninger om allerede sket offentliggørelse af rapporten i Spanien.

Den spanske regeringsrepræsentant udfoldede store bestræbelser for at få fjernet den indledningsparagraf til resolutionen, som omtaler ILOs principper med hensyn til ytrings- og organisationsfrihed, men både arbejdsgiver- og fagforeningsgruppen gik stærkt herimod og paragraffen blev stående.

I sin endelige form fik resolutionen tre operative paragraffer.

Den første konstaterer at studiegruppen allerede har fremlagt sin foreløbige rapport for ILOs styrelsesråd og at gruppen agter at fremlægge sin endelige rapport for styrelsesrådet inden den 31. juli 1969. I paragraf 2 tages til efterretning at ILOs generaldirektør har anmodet styrelsesrådet om at behandle den foreløbige og den endelige rapport i sin novembersession, og paragraf 3 tager indtil videre den for konferencen bekendtgjorte, foreløbige rapport til efterretning.

I denne form blev resolutionen vedtaget enstemmigt både i komité og i konferencens plenum.

Valg til ILOs styrelsesråd.

ILOs styrelsesråd består af 48 regulære repræsentanter: 24 regeringsrepræsentanter, 12 arbejdsgiver- og 12 fagforeningsrepræsentanter. Af de 24 regeringsrepræsentanter er 10 repræsentanter for de største industrilande med fast plads i styrelsesrådet. Disse 10 lande er i dag: Canada, Frankrig, Indien, Italien, Japan, Kina, Sovjetunionen, Storbritannien, USA og Vesttyskland. De øvrige lande, der skal udpege regeringsrepræsentanter, vælges for en treårsperiode, og samme valgperiode gælder for arbejdsgiver- og fagforeningsrepræsentanterne. Der vælges desuden 12 stedfortrædere for hver gruppe; de har taleret, men ikke stemmeret i styrelsesrådets plenum. I styrelsesrådets komiteer har de samme rettigheder som de regulære medlemmer.

Følgende 14 regeringsrepræsentanter blev valgt på årets arbejdskonference for perio-